

Meneer mr. Scott Hawthorne

De dood krijgt gestalte. De meester verrijst.

Een tijd later werd Scott wakker van iets of iemand. Hij deed zijn ogen open en zag Deirdre staan. Ze stond hem roerloos gade te slaan. Scott glimlachte ondanks dat het een beetje een naargeestig idee gaf.

'Deirdre, ik had niet verwacht je nog te zien.'

Deirdre bewoog niet en toonde geen enkele emotie. Scott had zelfs moeite om te zien of zij haar mond bewoog.

'Waarom niet, Scott?'

'Ik weet het niet. Gewoon, dat gevoel had ik.'

'Je blijft een curieuze man, Scott. Waarom hecht jij zo aan mij. Ik ben een koudbloedig monster. Ik kan je doden zonder dat je het door heb. Ik ben de leeuw en jij het lam. Wij kunnen geen partners zijn en toch doe jij alsof dat wel kan. Waarom?'

'Ik heb je altijd al lief gehad, vanaf de eerste keer dat ik je zag. Ik weet ook niet waarom. Het is een gevoel en het gaat maar niet weg. Ik begrijp het wel als jij dat niet voelt. Dat hoeft ook niet. Ik ben blij dat ik het voel en ben blij je te zien. Ik droomde net over je.'

'Ach ja, dromen. Nog zo'n curieus iets. Ik heb al in geen tweeduizend jaar meer geslapen of gedroomd. Jullie stervelingen hebben ook zo van die benijdenswaardige eigenschappen.'

Scott zag hoe er een microseconde een emotie over het beeldschone gezicht van Deirdre schoot. Het ging zo snel dat hij het gemist zou hebben als hij geknipperd had.

'Wat doen jullie dan als jullie rusten?' Scott wilde de kist niet noemen. Het voelde niet goed.

'We raken in trans, in een soort meditatie, zoals jullie dat kennen. Of als we herstellen moeten, dan gaan we zeg maar uit.'

Terwijl Deirdre en Scott aan het praten waren begonnen de kaarsen steeds feller te branden. Het viel Scott niet op totdat één plotseling totaal vlam vatte.

'Wat?' Kan Scott nog uitbrengen, voordat de kaars een rook wolk werd. Deirdre stond meteen naast hem en stak haar arm in de rookwolk. Die verdween en in Deirdre's hand hing Joer. Ze had hem bij zijn nek, of wat daar nog voor door moest gaan.

'Ah, Deirdre, wat lief dat je mij helpt met landen.'

Deirdre kneep.

'Dat heeft geen zin, mijn liefje,' grinnikte Joer. 'Zet me maar neer. Dat ziet er wat minder vijandig uit.'

Deirdre zwaaide haar arm wild naar rechts en smeed Joer door de kamer. 'Je mag niet naar het kasteel teleporteren.'

Joer viel heel langzaam op zijn voeten op de grond. Het zag er heel raar uit, een beetje komisch.

'Hé, hé, Gaius zei meteen en je weet hoe graag ik hem mag. Dus ik kwam meteen. Geen probleem toch?'

Joer keek Deirdre uitdagend aan. Tenminste, dat zou hij hebben gedaan als hij levend was geweest.

'Je hebt wel mooi mijn fantastische nieuwe manier om Scott de stuipen op het lijf te jagen verziekt.'

Scott keek hem zuur aan.

'Ach, het was best leuk geweest,' mompelde Joer.

'Nu je hier bent gaan we even met Gaius praten,' zei Deirdre.

Gaius zat onbeweeglijk op zijn troon. Scott liep behoedzaam tot halverwege de troonzaal, maar Joer liet zich niet intimideren. Hij liep recht op Gaius af.

'Hé, Gaius, ik ben er, hoor.'

De ogen van Gaius schoten open en hij rees duidelijk nijdig uit zijn stoel.

'Het is dat ziel veilig in die talisman zit. Ik zou je anders hier ter plekke vernietigen.'

Joer grijnsde voor zover dat kon.

'Gaius, altijd zo serieus. Wanneer je de bezweringen, die ik er op heb gezet, verbroken heb dan hoor ik het wel.'

Joer draaide zich om naar Scott. Hij grijnsde breder, eveneens voor zover dat kon.

'Vertel mij eens wat je gezien hebt.' Hij zwaaide wat met zijn armen en sprak een paar woorden. 'Alles Scott, vertel mij alles.'

Scott begon te vertellen. Hij vertelde elk detail, dat hij gezien had. Hoe warm het was geweest, welke kleur de kamer was. Hoe de rok van Nelie strak trok op de trap. Dingen, die hij wel gezien had, maar nooit aan wie dan ook zou vertellen. En Scott sprak razend snel. Zo snel dat hij buiten adem raakte. Helaas voor hem was hij de enige in de kamer, die zuurstof nodig had. Niemand lette er dus op. Net toen Scott bij het stuk aangekomen was, dat hij foto's had gemaakt en mondelinge aantekeningen had opgenomen, viel hij flauw.

'Ach, wat nou weer,' riep Joer geërgerd.

Deirdre liep gauw naar Scott. Ze keek op hem neer.

'Hij leeft nog, maar hij had adem nodig.'

'Wek hem,' gebod Gaius.

Deirdre zoog een teug adem in en zette haar mond op de mond van Scott. Ze ademde langzaam in en uit en bracht zijn ademhaling weer tot rust. Hij kwam weer bij en realiseerde dat Deirdre's mond op de zijne zat. Hij wist even niet wat hij moest doen. Hij wilde haar kussen, maar hij wilde haar niet in verlegenheid brengen. Hij durfde niets te doen, maar deed wel zijn ogen open. Hij keek recht in haar ogen, haar wonderschone ogen.